

5. GIỚI DẠY NGƯỜI CHƯA THỌ GIỚI CỤ TỨC ĐỌC TỤNG

Khi Phật an trú tại thành Khoáng Dã, nói rộng như trên. Bấy giờ, có thầy Tỳ-kheo quản sự dạy nhiều đồng tử (nhi đồng) đọc từng câu, từng câu Ba-la-da-na (?). Khi nghe thế, một Bà-la-môn suy nghĩ: “Nơi nào mà có pháp thuận thiện thù thắng như thế! Ta nên đến đó xin xuất gia”. Suy nghĩ thế rồi, ông bèn đi đến Tinh xá Khoáng dã, định xin xuất gia, nhưng thấy Tỳ-kheo dạy các đồng tử đọc tụng, giống như âm thanh đọc tụng của các em học sinh trong các trường học, nên ông suy nghĩ: “Nay ta muốn cầu pháp thù thắng, theo họ xuất gia, thế mà nghe giọng đọc ê, a ở đây giống như giọng đọc của các em học sinh trong các trường học, lại không thể nhận ra ai là thầy, ai là học trò”.

Thấy vậy, nên ông sinh tâm không kính tín, do đó cũng không yết kiến Phật, mà trở về nhà, không xuất gia nữa.

Các Tỳ-kheo bèn đem sự kiện ấy đến bạch đầy đủ với Thế Tôn. Phật liền bảo gọi Tỳ-kheo quản sự đến. Khi thầy đến rồi, Phật hỏi: “Ông có thật như vậy chăng?”.

Thầy đáp: “Có thật như vậy, bạch Thế Tôn”.

Phật liền khiển trách: “Đó là việc xấu. Vì sao ông dạy người chưa thọ giới Cụ túc tụng cú pháp? Từ nay về sau Ta không cho phép Tỳ-kheo dạy người chưa thọ giới Cụ túc tụng cú pháp”. Thế rồi, Phật truyền lệnh cho các Tỳ-kheo đang sống tại thành khoáng Dã phải tập họp lại tất cả, vì mười lợi ích mà chế giới cho các Tỳ-kheo, dù ai nghe rồi cũng phải nghe lại:

“Nếu Tỳ-kheo dạy người chưa thọ giới Cụ túc đọc cú pháp thì phạm Ba-dạ-đề”.

Giải Thích:

- Người chưa thọ giới Cụ túc: Chưa trở thành Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni; tuy Tỳ-kheo-ni đã thọ giới Cụ túc nhưng cũng không được dạy.

- Cú: Cùng đọc tụng từng câu chữ, câu chữ.

- Pháp: Những gì do Phật nói, do Phật ấn chứng. Những gì do Phật nói nghĩa là do Phật tự nói ra. Những gì do Phật ấn chứng nghĩa là những điều do đệ tử thanh văn và những người khác nói được Phật chuẩn nhận, chẳng hạn các pháp thiện cho đến Niết-bàn. Đó gọi là pháp.

- Dạy: Vì họ mà nói, chỉ dạy bằng lời.

Nếu Tỳ-kheo dạy người chưa thọ giới Cụ túc đọc câu “Mắt là vô thường”, rồi một lần đọc lên, một lần lập lại và một lần gián đoạn, mà Thầy trò cùng đọc vui vẻ, lưu loát, thì phạm Ba-dạ-đề. Đối với tai, mũi, lưỡi, thân, ý, mười tám giới, năm ấm, sáu giới, cho đến các pháp khổ, không, vô thường, vô ngã cũng như vậy.

Nếu Tỳ-kheo dạy đệ tử đồng hành, đệ tử y chỉ các loại kinh như

kinh Ba La Da Na, kinh Luận Nạn, kinh A Nậu Đạt Trì, kinh Duyên Giác... mà đệ tử cùng đọc lên, cùng lập lại, cùng gián đoạn, thì thầy nên bảo đệ tử như sau: “Người đợi ta đọc dứt câu rồi người mới đọc”. Nếu dạy như vậy mà đệ tử không vâng lời, thì không nên dạy nữa. Nếu đệ tử nói: “Xin thầy dạy cho con kinh khác”, thì lúc ấy, thầy nên bảo: “Nếu người không đọc theo ta, thì ta sẽ dạy người tiếp”. Đối với các đệ tử như vậy, cho đến các Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di, gặp trường hợp như thế, cũng không được dạy.

Nếu các Tỳ-kheo cùng tụng kinh, thì Thượng tọa nên tụng, còn Hạ tọa nên chú tâm im lặng theo dõi. Nếu Thượng tọa tụng không lưu loát, thì Hạ tọa nên tụng, còn Thượng tọa, nên chú tâm âm thầm tụng theo, cho đến Ưu-bà-di cũng như vậy.

Khi trong Tăng chúng cùng xướng đọc kệ, thì (mọi người) không được cùng đọc một bài kệ, mà lúc ấy mỗi người nên đọc một bài kệ khác nhau (?). Thế nên nói (như trên).